

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Belkin Limited**, IČ 03168562
sídlem Unit 1, Regent Park Booth Drive, Park Farm Industrial Estate,
Wellingborough, Northamptonshire NN8 6G,
Spojené království Velké Británie a Severního Irska
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Kadlecem
sídlem Karolinská 661/4, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2024 č. j. 3518-2/2024-900000-311, ve věci zamítnutí odvolání jako nepřipustného

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 5. 2024 domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 8. 12. 2023 č. j. 9308-66/2023-570000-11 tak, že odvolání podané žalobcem proti dodatečným platebním výměrům ze dne 13. 4. 2023, č.j. 60082/2023-570000-11, č.j. 60082-2 až 177/2023-570000-11, se jako nepřipustné zamítá a odvolací řízení se zastavuje.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že celní úřad provedl kontrolu po propuštění zboží do volného oběhu u DHL Solutions k.s. (dále jen „DHL“) a na jejím základě vydal dne 13. 4. 2023 celkem 177 dodatečných platebních výměrů na dodatečně doměřené clo. Kontrola byla prováděna pro telekomunikační kabely, jako příjemce zboží byl identifikován žalobce, který byl v celním řízení zastoupen DHL formou nepřímého zastoupení. Žalobce podal odvolání proti dodatečným platebním výměrům, a to jako osoba přímo a osobně dotčená podle čl. 44 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „UCC“). Celní úřad rozhodl dne 8. 12. 2023 tak, že oprávněným odvolatelem je pouze DHL, nikoli žalobce. K žalobcově odvolání rozhodl žalovaný dne 6. 3. 2024, kdy se ztotožnil se závěry celního úřadu, avšak za účelem odstranění formálních vad změnil rozhodnutí tak, že zamítl žalobcovo odvolání jako nepřipustné.
3. Podle žalobce je zásadní otázkou, zda žalobce měl postavení osoby, které se přímo a osobně dotýkají dodatečné platební výměry, a zda tedy byl oprávněn podat proti nim odvolání podle čl. 44 odst. 1 UCC. Žalobce nezpochybňuje odpovědnost DHL jako deklaranta, ale zdůrazňuje, že v souladu s čl. 77 odst. 3 a čl. 84 UCC odpovídá žalobce za celní dluh společně a nerozdílně s DHL. Společnost DHL nejednala samostatně, ale na základě pokynů žalobce. Platební povinnosti byly sice uloženy DHL, ale je to právě žalobce, kdo zaplatí doměřené clo, přefakturované mu společností DHL. Vzhledem k tomu, že žalobce nese reálně ekonomické břemeno, je zřejmé, že byl v souvislosti s dodatečnými platebními výměry dotčen jak přímo, tak osobně. Zákon č. 242/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“) stanoví v § 24, vycházejícím z čl. 84 UCC, že clo lze doměřit všem osobám, které odpovídají za clo společně a nerozdílně. Podle Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) má solidarita dlužníků usnadňovat celnímu orgánu vyměření celního dluhu – může-li dosáhnout plnění od jednoho dlužníka, je vyhledávání dalších nadbytečné, ale též v rozporu se zásadou procesní ekonomie (rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2005, sp. zn. 1 Afs 46/2004). Podle žalobce je tedy institut solidární odpovědnosti za celní dluh založen na tom, že za dluh odpovídají všichni solidární dlužníci, vyměření cla jednomu dlužníkovi nevylučuje odpovědnost druhého dlužníka (naopak ji předpokládá), ale slouží pouze k usnadnění výběru cla celním orgánem. Možnost obrany nelze podle žalobce přisuzovat jen dlužníkovi, kterého si celní orgán vybere, nelze ji upírat ostatním dlužníkům, kterých se dluh dotýká stejnou měrou. Žalobce dále argumentoval rozsudkem NSS ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. 1 Afs 72/2012 a rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 9. 3. 2023 ve věci C-752/21.

Shodu s prvopisem potvrzuje

4. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když žalovaný se dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce, nezabýval se podrobně vztahem mezi žalobcem a DHL, odpovědností žalobce za dluh vzniklý v nepřímém zastoupení ani solidární odpovědností. Žalobce také nesouhlasil s názorem žalovaného, že v případě nepřímého zastoupení měl žalobce právo podat odvolání pouze v rámci celního řízení. Žalobce má za to, že čl. 44 UCC se vztahuje na jakákoli rozhodnutí, tedy i na záležitosti následující po ukončení celního řízení. Závěrem žalobce navrhl, aby soud, pokud by měl pochybnosti o správném výkladu čl. 44 UCC, předložil věc Soudnímu dvoru EU prostřednictvím řízení o předběžné otázce.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, především stran čl. 44 UCC. Zdůraznil, že kontrola po propuštění zboží byla provedena u deklaranta, neboť ten se přímo podílel na příslušných dovozních operacích a současně disponoval i příslušnými doklady a informacemi. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Žalobce v replice ze dne 8. 8. 2024 uvedl, že v listopadu 2023 podal stížnost na porušení práva EU k Evropské komisi. K přezkoumávanému rozhodnutí nově namítl, že podle UCC nemůže být deklarantem v celním řízení osoba, která není usazena v EU, tudíž žalobce musel být nepřímo zastoupen, a výklad žalovaného vede k diskriminaci osob usazených mimo EU. Dále uvedl, že doměřením cla se fakticky mění původní vyměření cla, žalovaný nesprávně rozlišuje jednotlivé fáze řízení. Žalobce nesouhlasil s tím, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí hovoří o „primárním“ a „solidárním“ dlužníkovi, neboť ve vztahu k odpovědnosti za dluh vůči celním orgánům jsou si žalobce a DHL rovni. V replice ze dne 4. 3. 2025 žalobce víceméně informoval o vývoji ve věci své stížnosti k Evropské komisi.
7. U jednání dne 14. 1. 2026 účastníci zopakovali svou dosavadní argumentaci.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Skutková stránka věci není mezi účastníky sporná, proto soud jen připomíná z obsahu správních spisů, že v průběhu od září 2020 do září 2021 bylo DHL jako deklarantovi propuštěno zboží do volného oběhu. V lednu 2023 byla u DHL zahájena kontrola po propuštění zboží, na jejímž základě bylo zjištěno nesprávné sazební zařazení zboží s vlivem na výši celního dluhu, takže celní úřad doměřil DHL clo celkem 177 dodatečnými platebními výměry. Proti dodatečným platebním výměrům se odvolal jak deklarant (DHL), tak žalobce. O žalobcově odvolání rozhodl celní úřad dne 8. 12. 2023 tak, že oprávněným odvolatelem je pouze DHL, nikoli žalobce. Toto rozhodnutí změnil žalovaný dne 6. 3. 2024 tak, že odvolání žalobce zamítl jako nepřijatelné a odvolací řízení zastavil.
10. Podle čl. 77 odst. 3 věta první UCC, dlužníkem (celního dluhu – pozn. soudu) je deklarant. V případě nepřímého zastupování je dlužníkem také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno.
11. Podle čl. 84 UCC, odpovídá-li za zaplacení částky dovozního nebo vývozního cla odpovídající jednomu celnímu dluhu více osob, odpovídají společně a nerozdílně za zaplacení uvedené částky.

12. Z výše uvedeného je zřejmé, že solidarita dlužníků za celní dluh je založena přímo právním předpisem – nevzniká rozhodnutím celního orgánu. To dlouhodobě a konstantně zastává i judikatura, jako příklad lze uvést právě žalobcem zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2005, sp. zn. 1 Afs 46/2004. Tato úprava mj. umožňuje celnímu orgánu zvolit si jakéhokoli ze solidárních dlužníků a žádat po něm poskytnutí celého plnění. Tak se také stalo v nyní přezkoumávané věci, kdy si celní orgán zvolil deklaranta (DHL) a jemu doměřil clo na základě následné kontroly po propuštění zboží do volného oběhu. Žalobcova odpovědnost za platbu nevyplývá tedy z rozhodnutí celního orgánu, nýbrž z úpravy dané právními předpisy.
13. Podle čl. 44 odst. 1 UCC, každá osoba má právo podat opravný prostředek proti jakémukoli rozhodnutí celních orgánů v rámci celních předpisů, jež se jí přímo a osobně dotýká.
14. Výše citovaný článek UCC jasně uvádí, že osoba má být přímo a osobně dotčena určitým rozhodnutím celních orgánů, je zde tedy nezbytná bezprostřední vazba mezi danou osobou a rozhodnutím. Tak tomu bylo v případech, které žalobce uvedl v žalobě, nikoli však v nyní přezkoumávané žalobcově věci. Rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2013 č. j. 1 Afs 72/2012-29 se týkal žádosti o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží, přičemž tehdejší žalobce byl přímo žadatelem o tuto informaci. Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 9. 3. 2023 ve věci C-752/21 se týkal pašování zboží v Bulharsku. Pachatel nebyl zjištěn, zboží bylo odňato ve prospěch státu, zároveň bylo tímto rozhodnutím zajištěno nákladní vozidlo s návěsem ve vlastnictví konkrétní společnosti (která byla v rozhodnutí uvedena). Tato společnost tedy měla právo podat opravný prostředek, neboť o ní bylo rozhodováno, její majetek byl rozhodnutím zajištěn. Ve věci NSS sp. zn. 3 Afs 154/2022 (žalobce uvedl v replice) byl sice tehdejší žalobce dovozcem a zboží bylo propuštěno na návrh nepřímého zástupce, ale následná kontrola proběhla u žalobce a jemu bylo dodatečně vyměřeno clo. Krajský soud uzavírá, že v nyní přezkoumávané věci není žalobce osobou přímo a osobně dotčenou dodatečnými platebními výměry, jimiž bylo clo doměřeno deklarantovi DHL. K naplnění podmínek čl. 44 UCC nestačí, aby byl žalobce dotčen jen „v souvislosti“ s dodatečnými platebními výměry.
15. Pokud jde o další žalobní námitky, krajský soud uvádí, že námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vznesl žalobce pouze v naprosto obecné rovině, takže k ní lze jen obecně uvést, že soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalobce ostatně v žalobě reagoval konkrétně na jednotlivé části odůvodnění napadeného rozhodnutí, takže i jemu samotnému nečinilo potíže rozpoznat argumentaci žalovaného. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že čl. 44 UCC se vztahuje na jakékoli rozhodnutí celních orgánů v rámci celních předpisů (což je v daném článku výslovně uvedeno), avšak pro nyní přezkoumávanou věc je rozhodující, že nebyla splněna podmínka osobního a přímého dotčení žalobce danými rozhodnutími.
16. Námitky uvedené v replice ze dne 8. 8. 2024 soud vyhodnotil v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. a § 71 odst. 2 s. ř. s. jako opožděné, a proto se jimi věcně nezabýval. Nad rámec krajský soud pouze podotýká, že nesouhlasí s tím, jak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozdělil solidární dlužníky na „primární“ a ostatní a vyvozoval z toho závěry pro placení cla (odst. 33), nicméně tato okolnost nemá zásadní vliv na výrok rozhodnutí žalovaného, který ob stojí.

17. Krajský soud tedy uzavírá, že v dané věci neshledal důvod pro položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, neboť nemá pochybnosti o správném výkladu čl. 44 UCC. Pokud jde o stížnost, kterou žalobce podal k Evropské komisi, ta je uplatňována vedle opravných prostředků, které jsou žalobci dostupné v souladu s českým právem, jak sám uvedl v replice.
18. S ohledem na výše uvedené soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. ledna 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu